

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 28. června 2018 v senátu složeném z Mgr. Petra Sedlaříka, předsedy senátu, a přísedících JUDr. Hany Homolové a Hany Dlouhé **takto:**

Obžalovaná

N. M.

roz. **██████████**, nar. **██████████** v Praze 2, trvale bytem **██████████**, okres Kladno, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici Praha 6-Ruzyně,

je vinna, že

1/ v blíže nezjištěné době, nejméně od roku 2015 do 24. 1. 2018 ve společném obydlí, v domě na adrese **██████████**, okres Kladno, svého manžela, poškozeného J. M. fyzicky a psychicky týrala, a to tím způsobem, že ho opakovaně fackovala, slovně jej hrubě urážela a ponižovala, vyhrožovala mu smrtí, říkala mu, že má chcípnout, u krku mu držela lopatu a hrozila mu, že jej lopatou podřízne, zakazovala mu někdy chodit ven z domu, kde jej i zamykala, opakovaně i několikrát týdně jej bila do obličeje, kopala jej i do břicha, ačkoli věděla, že má poškozený břišní kýlu, při výhrůžkách také držela několikrát v ruce nůž,

tedy

týrala osobu blízkou žijící s ní ve společném obydlí a páchala takový čin po delší dobu,

2/ od 9. 2. 2018 do 27. 2. 2018 v místě společného bydliště, v rodinném domě na adrese **██████████**, okres Kladno, svého manžela, poškozeného J. M. fyzicky a psychicky týrala, a to tím způsobem, že ho hrubě a vulgárně urážela, lámala mu malíček levé ruky, bila jej pěstmi do obličeje a hlavy, kovovým kastrole a jinými předměty jej bila do kolen, tahala ho za vlasy, škrtila jej, kuchyňským nožem mu šermovala před obličejem a vyhrožovala mu

Shodu s prvopisem potvrzuje **██████████**

vypíchnutím oka, nožem jej i řízla, tahala jej opakovaně za varlata a penis, kopala ho do nohou, strkala do něho až upadl na zem a na zemi mu stoupla na hrudník, až nemohl dýchat, strčila jej na dveře v obývacím pokoji, píchala poškozeného malými nůžkami do nohou, znemožnila mu přístup ke společným finančním prostředkům, přičemž mu vyhrožovala, že pokud nestáhne své původní trestní oznámení nebo nezmění svou původní výpověď, kvůli níž bylo proti ní dne 8.2.2018 zahájeno pod č.j. KRPS-29180/TČ-2018-010371 trestní stíhání, tak ho zbije,

tedy

jednak týrala osobu blízkou žijící s ní ve společném obydlí,
jednak jiného pod pohrůžkou násilí nutila, aby něco konal, a spáchala takový čin na svědkovi v souvislosti s výkonem jeho povinnosti,

3/ ačkoli byla rozhodnutím policejního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Obvodním oddělením Slaný ze dne 25.1.2018, č.j. KRPS-30193/ČJ-2018/010317, podle § 44 zákona č. 273/2018 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů od 25.1.2018 do 3.2.2018 vykázána ze společného bydliště, v rodinném domě na adrese [REDAKCE], okres Kladno, které sdílela se svým manželem J. [REDAKCE] M. [REDAKCE], a věděla, že společné bydliště nesmí navštěvovat a kontaktovat poškozeného J. [REDAKCE] M. [REDAKCE], opakovaně k bydlišti přijela a nejméně třikrát poškozeného J. [REDAKCE] M. [REDAKCE] kontaktovala a požadovala po něm mj. peníze,

tedy

dopustila se opakovaného jednání, aby zmařila vykázání provedené podle jiného právního předpisu, kterým se ukládá povinnost dočasně opustit společné obydlí a jeho bezprostřední okolí a zdržet se vstupu do něj, nebo povinnost zdržet se styku s navrhovatelem a navázání kontaktu s ním,

čímž spáchala

v bodu 1/ zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí dle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku,

v bodu 2/ přečin týrání osoby žijící ve společném obydlí dle § 199 odst. 1 tr. zákoníku a zločin vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku,

v bodu 3/ přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 2 tr. zákoníku,

za což se odsuzuje

dle § 199 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 45 (čtyřiceti pěti) měsíců.**

Dle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s **ostrahou.**

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

Odůvodnění:

Důkazy provedenými v hlavním líčení byl zjištěn a prokázán skutkový děj tak, jak je popsán ve výroku tohoto rozsudku. Hlavní líčení se přitom ve druhém a třetím jednacím dni konalo za splnění podmínek uvedených v § 202 odst. 2 tr. řádu v nepřítomnosti obžalované, která o tento postup požádala a soud neměl důvodu její žádosti nevyhovět. Přitom soud vycházel i ze zprávy lékařky Vazební věznice Praha 6-Ruzyně, již si vyžádal v souvislosti s procesem vazebního rozhodování a z níž vyplynulo, že obžalovaná je sice zdravotně zasažena, nicméně jde o lékařsky podchycenou problematiku charakteru dlouhodobého a účast na řízení nikterak neovlivňujícího.

V hlavním líčení obžalovaná s výjimkou stanoviska, že na podané obžalobě není ani zrunko pravdy, využila svého práva a nevypovídala. Proto soud dle § 207 odst. 2 tr. řádu četl protokoly o její výpovědi pořízené v přípravném řízení po sdělení obvinění. Před policejními orgány obžalovaná vypověděla, že poškozený měl problémy se stabilitou a často padal, čímž si způsoboval modřiny. Pořád mu někdo říká, aby se obžalované zbavil. Totéž uvedla obžalovaná i v rámci vazebního zasedání před soudkyní rozhodující o vzetí do vazby. Krom toho uvedla, že řezné rány po těle poškozený určitě nemá. Když byla vykázána, věděla, že se nesmí k poškozenému přiblížit, ani do [REDAKCE], a vydržela to. Nenavštěvovala jej, potkali se jinde, třeba v restauraci.

Pošk. J. [REDAKCE] M. [REDAKCE] vypovídal jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení, kdy se tak dělo po vykázání obžalované z jednací síně s ohledem na obavy poškozeného z její přítomnosti, jakož i s ohledem na dobrozdání a znalecký posudek Mgr. Fechtnerové, psychologky, o ovlivnitelnosti poškozeného ze strany obžalované a radikálních změnách jeho vystupování i vyjadřování v závislosti na tom, zda je obžalovaná přítomna. V hlavním líčení (dne 29. 5. 2018) soud dle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu podvkráté četl část výpovědi poškozeného z přípravného řízení (dne 28. 2. 2018), a to ohledně počátku doby, odkdy se obžalovaná chovala k poškozenému způsobem popsáným ve výroku rozsudku, a ohledně toho, že po něm obžalovaná požadovala stažení původní výpovědi, neboť poškozený se chvilkově neorientoval v položených otázkách. Již v přípravném řízení poškozený popsal, že zprvu byl mezi ním a obžalovanou klid, načež mu začala sprostě nadávat (poškozený se zdráhal i jen vyslovit či napsat nadávku odpovídající vulgárnímu označení ženského pohlavního orgánu, jak poškozený alespoň uvedl) i hrozit smrtí. Bila jej, kopala do míst stížených kýlou, tloukla jej i hrnkem, bila jej do kolen, aby nemohl chodit, a v hlavním líčení pak jednotlivá zranění zachycená ve fotodokumentaci poškozený přiřazoval činům obžalované. Ta mu i hrozila různými nástroji – sekerou, lopatou. Zakazovala mu chodit ven a doma jej zamykala. V době vykázání za poškozeným přijela třikrát před dům s dalším mužem pro nějaké věci a chtěla po něm peníze. Sám poškozený na obžalovanou neslušný nebyl, nebylo ale téměř dne, aby se obžalovaná popisovaným způsobem nechovala.

Svědce M. [REDAKCE] J. [REDAKCE], starostka [REDAKCE], vypověděla, že se od sousedů dozvěděla už krátce po svatbě obžalované s poškozeným, že jej obžalovaná zbila. Poškozený k nim přiběhl, sousedé mu radili zavolat policii, pak ale poškozený přišel v doprovodu obžalované a tvrdil, že si vše vymyslel. Sama svědkyně neměla od poškozeného podobný poznatek, ale na konci doby vykázání obžalované svezla stopujícího poškozeného, který říkal, že jede na soud, aby byla tato doba prodloužena, že se bojí návratu obžalované, která mu vyhrožuje, že jej podřízne, že se to nikdo nedozví. Dříve byl dům poškozeného velmi pěkný, uklizený, plný starožitností, obrazů, ale při zásahu policie v této věci, jemuž byla svědkyně osobně přítomna, už byl zdevastovaný, neuklizený, bez cenností.

Svědce V. [REDAKCE] P. [REDAKCE], sousedka poškozeného, sdělovala řadu informací načerpaných ryze z doslechu (drobné krádeže jídla, na něž poškozeného posílala obžalovaná apod.), nicméně

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

popsala i dva incidenty, které sama pozorovala. Krátce po svatbě obžalované a poškozeného viděla, jak obžalovaná fackuje poškozeného v autě, až se jeho hlava odrážela z druhé strany o sklo. Následně poškozený vyšel otevřít vrata, zakleknul a obžalovanou odprosil. Pak svědkyně slyšela, jak obžalovaná poškozenému kladla otázku, kolik je jedna plus jedna, a než stačil odpovědět, pleskla jej, což se stalo ještě asi třikrát. V létě roku 2017 se zase stalo to, že poškozený byl opřen o plot a obžalovaná do něj bušila pěstmi, trefovala jej oběma rukama do hlavy a ramen, asi pětkrát nebo šestkrát, poškozený se jen krčil a kryl, aktivně se nebránil. Svědkyně poškozeného často vídala se zalepenou hlavou či brýlemi.

Krom uvedených výpovědí měl soud při tvorbě svých závěrů k dispozici i níže specifikované listinné důkazy a znalecké posudky Mgr. Hany Fechtnerové, psychologky, ohledně osobnostních charakteristik obžalované a poškozeného, a MUDr. Petra Navrátila, psychiatra, ohledně duševního zdraví obžalované. Oba znalci byli v hlavním líčení též osobně slyšeni.

Ze znaleckého posudku a výpovědi znalkyně Mgr. Fechtnerové vyplynulo, že poškozený je osobou s mentální výkonností v pásmu lehké až středně těžké retardace. Je méně pružného a logického myšlení, má problematické vyjadřovací schopnosti, jeho osobnost je nevyzrálá s prvky závislosti. Je např. schopen sebeobsluhy, nicméně vyšší kategorie – vyřízení záležitosti na úřadu, ale už např. i vrácení peněžních částek v obchodě – jsou u poškozeného problémem. Je velmi málo schopen též sociálně odečítat, co se kolem něj děje, a nemá schopnosti si s tím poradit. Není schopen vykonstruovat a udržet soustavnou a propracovanou lež. Časový odstup představuje pro poškozeného nesnáz s pamětí, jeho sdělení se stávají obecnějšími. Je-li nyní poškozený sám a nezažívá akutní stres, pak stresové záležitosti vytěšňuje a neprodukuje stresovou reakci. Prožité události je s to vnímat správně, zapamatování a reprodukce mohou být ovlivněny sníženými intelektovými schopnostmi a zasaženou osobnostní charakteristikou. Motivace pro zkreslení výpovědi znalkyní zjištěna nebyla, sklony ke konfabulacím taktéž ne. Naopak znalkyně v době vyšetření zjistila u poškozeného projevy odpovídající týrání, a to výrazné obtíže v sebehodnocení, nedůvěru v sebe i další osoby, strach, depresivní projevy, poruchy spánku, nechutenství, tenzi, psychickou nepohodu až zmatenost. Tyto symptomy vznikly na základě dlouhodobého nerovného vztahu s přítomností fyzického i psychického násilí.

Obžalovaná dle znalkyně naopak vykazuje výrazné znaky agresivity, impulzivity a emoční lability, sebedramatizace a teatrálnosti, je egocentrická a nedostatečně sebekritická, chová se manipulativně obecně i ve vztahu k poškozenému. Je osobnosti nezralé a stížená osobnostní poruchou, nepříznivé vlastnosti jsou trvalé. Projevuje se u ní tendence k sociálně bezohledným rozhodnutím. Ani obžalovaná nemá sklony ke konfabulacím a i u ní je negativně poznamenána schopnost zapamatovat si a reprodukovat, ale už i vnímat prožitky – vlivem poruchy osobnosti.

Obdobně obžalovanou charakterizoval i znalec MUDr. Petr Navrátil, psychiatr, jehož obor s oborem znalkyně Mgr. Fechtnerové zaznamenávají rozsáhlý průnik. Duševní zdraví obžalované je však dle znalce MUDr. Navrátila nezasaženo, jedná se čistě o poruchu osobnosti histriónského typu s nepříznivou prognózou resocializace, její motivací byla touha ovládat.

Z protokolu o prohlídce těla poškozeného ze dne 25. 1. 2018, avšak i ze dne 28. 2. 2018, a související fotodokumentace soud zjistil rozsah viditelných poranění na těle poškozeného a jejich podobu – odřeniny, škrábance, modřiny po ruku, nohou, v obličeji i jinde na hlavě poškozeného, různého stáří. Jednotlivá poranění byla blíže popsána v lékařských zprávách Oblastní nemocnice Kladno, vč. subjektivního popisu poškozeného co do mechanismu jejich vzniku (napadení obžalovanou).

Kopíí veškerého relevantního spisového materiálu Policie ČR, KŘ Stč. kraje, ÚO Kladno, OO Slaný, sp. zn. KRPS-30193-2018-010317, bylo zjištěno, že dne 25. 1. 2018 policejní orgán přikročil k vykázání obžalované postupem dle § 44 zák. o Policii ČR. Obžalovaná byla dle potvrzení o vykázání a poučení o jejích právech a povinnostech, která soud rovněž k důkazu provedl, poučena o tom, že se po dobu 10 dní musí zdržet pohybu v prostoru bydliště poškozeného a celé ulice přiléhající k domu č. 109 v [REDAKCE], jakož i zdržet se styku a navazování kontaktu s poškozeným.

Z protokolu o zadržení obžalované ze dne 27. 2. 2018 vyplynulo, že policejní orgány přikročily k tomuto postupu pro nerespektování předešlých opatření a v důsledku nyní posuzované trestné činnosti.

Nad rámec výše uvedených zjištění soud k osobě obžalované z opisu z evidence Rejstříku trestů zjistil, že se na ni hledí jako na osobu netrestanou.

Na základě takto provedeného dokazování, kdy soud hodnotil jak jednotlivé důkazy, tak jejich vzájemný soubor, dospěl soud k přesvědčení, že vina obžalované byla prokázána, přestože ji popírala. Byť k věci obžalovaná vypovídala relativně stručně, její obhajoba byla provedeným dokazováním, a to i pokud by nebylo výpovědi poškozeného samotného, vyvrácena. Svědkyně V [REDAKCE] P [REDAKCE] přímo viděla, jak obžalovaná poškozeného nejméně ve dvou případech časově ohraničujících jejich manželské soužití různými způsoby a opakovaně poškozeného bila či ponižovala. Tatáž svědkyně viděla obžalovanou v několika případech, opět tedy opakovaně, jak během vykázání navazovala s poškozeným kontakt v místech, kam již měla vstup zapovězen (jedná se též o usvědčující výpověď ohledně bodu 3/ výroku rozsudku). Soud přímo pozoroval poškozeného v hlavním líčení a viděl muže bez jediné známky fyzického poranění, tedy zjevně netrpícího neustálými pády a zraněními v jejich důsledku. A úplná absence ran na těle poškozeného, o níž obžalovaná rovněž vypovídala, je vyloučena pohledem do policejní fotodokumentace a lékařských zpráv o jeho ošetření. Už z tohoto úhlu pohledu tedy soud musí konstatovat naprostou nepřijatelnost obhajoby uplatněné ve výpovědi samotné obžalované, a naopak je třeba poukázat na její snahu setřást ze sebe vinu za cenu i zcela nepřiměřených vyjádření, jakož i na pluralitu doplňujících se důkazních prostředků vyvracejících výpověď obžalované, a naopak svědčících o věrohodnosti výpovědi poškozeného.

Poškozený vypovídal způsobem, jež již v písemně vyhotoveném posudku vystihla znalkyně Mgr. Fechtnerová a který posléze rozvedla i při svém výsledku. Její závěry tedy mají plnou oporu v reálně vnímaných skutečnostech během hlavního líčení a vedou soud k závěrům o důvěryhodnosti výpovědi poškozeného. Ten se naprosto nesnažil obžalovanou usvědčovat strojeným či šroubovaným způsobem, odpovědi neměl připraveny, naopak bylo zapotřebí je získávat zvýšenou četností kladených dotazů. Odpovědi poškozeného byly většinou strohé, bez známek zájmu o jejich dramatizaci. Už tyto aspekty výpovědi poškozeného značí spontaneitu a absenci vůle poškozeného, aby jeho výpověď představovala razantní a co nejspolehlivější prostředek kriminalizace obžalované. Ostatně poškozený ani nebyl iniciátorem trestního stíhání obžalované, když on sám policejní orgány vůbec nealarmoval. Nebyl příliš iniciativní ani při kontaktu se sousedy a vedením obce, jak bylo prokázáno výpověďmi svědkyň P [REDAKCE] a J [REDAKCE]. Nikdy neučinil jakýkoli rázný a účinný krok k vymanění se ze situace navozené a udržované obžalovanou, dokonce i když se snažil – jsa oproštěn celodenního kontaktu s obžalovanou – o prodloužení vykázání, nebyl toho schopen. I znalkyně popsala poškozeného tak, že při jeho duševním stavu není schopen soustavně lži.

Soud proto zahrnul informace získané od poškozeného jak protokolárně v přípravném řízení, tak během hlavního líčení, do svých závěrů, neboť se jedná o plnohodnotný usvědčující důkaz. I

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

v souvislosti s korelací výpovědi poškozeného s výpověďmi svědkyně P. a ohledáním jeho těla, jakož i lékařskými závěry, tak soud považuje za prokázané, že obžalovaná poškozeného soustavně, až každodenně, jak uvedl, urážela, bila, nutila jej chovat se po její vůli, omezovala jej v základních záležitostech jako je volnost pohybu či nakládání se svými prostředky. Fyzické napadání, jak bylo výpovědi poškozeného prokázáno, přivodilo mu četná zranění různě po těle, kde byla i namnoze nalezena policejními orgány. Modřiny mohly být pochopitelně způsobeny pouhým smáčknutím příslušné části těla poškozeného, nicméně na jeho těle byly nalezeny i krvácivé rány. V oblasti kořene nosu se reálně nabízí poškození kůže úderem a souvisejícím tlakem dioptrických brýlí poškozeného, nicméně další krvavé šrámy na těle, např. nohou, poškozeného svědčí o použití předmětu způsobitelného k přivolení tohoto typu krvácivého zranění. To zcela zapadá do výpovědi poškozeného o tom, že na něj poškozená brala různé zbraně – kovové nádoby, manikurní nůžky. Není pak zatěžko uvěřit ani tomu, že obžalovaná při nemístném tlaku na poškozeného třímala např. i sekyrku či lopatu, což je náčiní běžné se vyskytující v domovní výbavě.

Obsah výpovědi obžalovaného tedy soud za zásadní překážku rozhodně nepovažuje, nicméně časová zařazení jednotlivých útoků popisovaných poškozeným již zcela nekomplikovaná nebyla. Soud však měl k dispozici i vysvětlení v podobě výpovědi Mgr. Fechtnerové, která v terénu snížených intelektových hodnot u poškozeného spatřovala příčinu horších schopností časově zařadit jednotlivé události. To se projevilo i v tom, že ty části jednání obžalované, které tvoří popis skutku v bodu 2/ rozsudku (jedná se o jednání po sdělení obvinění za jednání popsané v bodu 1/ rozsudku, a tedy tvořící samostatný celek), jsou již od přípravného řízení výpovědi poškozeného pokryty lépe a více, neboť jde o události pro něj bližší a snáze popsatelné. Starší události poškozený popisoval vágněji, nicméně i tak byl s to časově odlišovat události např. z doby vykazání či policejní ingerence od událostí vážících se k minulosti v řádu např. let. Proto soud mohl kategorizovat a popis skutku plnohodnotně rozdělit do bodů 1/ a 2/ rozsudku, přičemž při stanovení počátku trestné činnosti u bodu 1/ vyšel z doby označené poškozeným již před policejními orgány a ve druhém bodu z okamžiku navazujícího na první sdělení obvinění postupem dle § 160 odst. 1 tr. řádu.

Soud ještě doplňuje, že jednání obžalované vůči poškozenému zcela zapadá do toho, jak byla její osobnost popsána slyšenými znalci, kteří v tomto ohledu zaznamenali naprostou shodu a obžalovanou popsali přesně v tom duchu, jak ji měl možnost vnímat i soud – soustředění výhradně na sebe, podřízenost autoritě, okatě teatrální intermezza obžalované během pobytu v jednací síni. Korespondující hodnocení znalců tedy u soudu vzbuzují důvěru a nenechávají na pochybách, že povaha obžalované byla příčinou a podmínkou posuzovaného sledu událostí.

Po právní stránce soud hodnotil jednání obžalované v bodu 1/ rozsudku jako trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí dle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, neboť obžalovaná způsobovala poškozenému těžké příkoří, jako takové poškozeným nepochybně i vnímané, když se pro sebe příznačným (nepříliš efektivním) způsobem snažil se jej oprostít, v podobě dlouhodobého zlého nakládání jak v podobě fyzického, tak v podobě psychického násilí. Znak dlouhodobosti byl nepochybně naplněn nejpozději po cca šesti měsících trvání trestného činu, což je dle dlouhodobé aplikační praxe, odvozené od judikatury Nejvyššího soudu ČR, doba, při jejímž dosažení už je tento trestný čin páchan dlouhodobě, pokud některé skutkové okolnosti s ohledem na nižší či vyšší intenzitu páchání trestného činu nepodmiňují závěr odlišný (zde byla ovšem intenzita trestné činnosti, páchané již v řádu let, spíše vyšší – viz níže přetěžující okolnosti případu).

Soud zaznamenal, že jak v tomto, tak v následujícím bodu rozsudku vykazuje jednání obžalované znaky i dalších skutkových podstat trestných činů, a to pokud jde o výhrůžky zabitím i se zbraní v

ruce (případný trestný čin nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c/ tr. zákoníku) a zavírání poškozeného v domě (eventuální trestný čin omezování osobní svobody dle § 171 odst. 1 tr. zákoníku). Nicméně po zvážení všech okolností soud dospěl k přesvědčení, že tato akcesorická trestná činnost ve skutečnosti představuje část dílčích jednání, která v souhrnu tvoří ono týrání poškozeného ve smyslu § 199 tr. zákoníku; neboli v rámci posuzovaného komplexu jde o činy nižšího významu, působící jako prostředek ke spáchání základního trestného činu. Jednočinný souběh všech v úvahu přicházejících trestných činů je ovšem pro faktickou konzumpci méně závažných trestných činů vyloučen.

Poněkud odlišná situace se z pohledu právního hodnocení vyskytla v případě trestné činnosti v bodu 2/ výroku rozsudku. Trestný čin vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, jehož se obžalovaná dopustila nucením poškozeného, aby změnil svou výpověď (přesněji řečeno vysvětlení, což ovšem laická veřejnost nerozlišuje a vyjádření před policejními orgány chápe obsahově i formálně jako výpověď) učiněnou v roli svědka-poškozeného před policejními orgány ohledně jejího jednání tak, aby obžalovaná nebyla usvědčována z trestné činnosti, totiž svým významem rozhodně za trestným činem týrání osoby žijící ve společném obydlí dle § 199 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se současně obžalovaná dopustila, v žádném případě významově nezaostává. Nucení poškozeného k tomu, aby byl obžalované po vůli, je sice součástí většího celku zastřešeného trestným činem dle § 199 tr. zákoníku, nicméně již nejde o jeden z typických způsobů, jak s poškozeným zlovolně zacházet, ale jde o samostatným cílem motivované jednání, které přesahuje svým významem, charakterem a ostatně i trestní sazbou pouhou okrajovou součást páčání trestného činu dle § 199 odst. 1 tr. zákoníku, ohledně něhož platí s výjimkou dlouhodobosti totéž, co bylo uvedeno k prvního bodu (intenzita páčání trestného činu, byť zvýšená, nedosáhla takové úrovně, aby už ani ne třítydenní doba páčání trestného činu mohla být považována za dlouhodobost ve smyslu § 199 odst. 2 písm. d/ tr. zákoníku).

V bodu 3/ rozsudku se obžalovaná dopustila trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 2 tr. zákoníku, jelikož nejméně třikrát během doby formálního vykázání na základě postupu vymezeného policejním orgánem přijela do místa bydliště poškozeného (přitom zdržovat se neměla ani v jeho okolí, konkrétně ani v ulici) a navazovala s ním kontakt – požadovala po něm věci. Soud si je vědom, že nejde o zcela typický případ naplnění znaků této skutkové podstaty trestného činu, jak poukazovala obhajoba, avšak obžalované byl zakázán jak pobyt v určité lokalitě, tak navazování kontaktu s určitou osobou, a obojího se přitom dopustila, třebaže minimálně zčásti ke kontaktu s poškozeným použila třetí osobu, jak vypověděli poškozený i svědkyně P. Poškozený však potvrdil i osobní kontaktování ze strany obžalované, a předně obžalovaná nepožadovala jen věci osobní potřeby jako oblečení a léky, které si ovšem z bydliště měla odnést už při jeho opouštění, aby je následně nemusela porušovat, ale po poškozeném požadovala i peníze. Tedy se dopouštěla vlastně téhož jednání, pro něž byla – mimo jiné – vykázána, jelikož požadavky na obstarání peněz pro potřeby obžalované byly stálou součástí jejího soužití s poškozeným, jak tento vypověděl a obžalovaná i připustila s tím, že šlo přeci o peníze poškozeného. Zejména s ohledem na naposledy uvedené, tedy znovunavozování situace, jíž mělo být vykázáním obžalované zamezeno, soud považuje jednání obžalované v bodu 3/ rovněž za trestné. Opak by mimo jiné, vnímáno pohledem poškozeného, znamenal, že přestože zákon na jeho situaci pamatoval a policejní orgány smysluplně literu zákona přetavily v reálný výsledek (tj. vykázaly obžalovanou a zakázaly jí tím nejen poškozeného jakkoli kontaktovat, ale už vůbec se přiblížit do okolí jeho bydliště, které tedy pro něj mělo představovat zónu klidu a oproštění od předešlých fyzických a duševních útrap), opakované svévolné porušení jasně formulovaných pravidel by nebylo příčinou žádného negativního následku pro pachatele. A z hlediska poškozeného, ale i naplnění účelu zákona, by tak vykázání obžalované představovalo prázdný akt bez hmatatelných důsledků jeho nerespektování.

Při úvahách o druhu a výši trestu soud vyšel z § 39 tr. zákoníku, jakož i kritérií uvedených v § 125 odst. 1 tr. řádu. Obžalované, jež porušila společenský zájem na ochraně člověka před domácím násilím, na ochraně svobody rozhodování člověka a na nerušeném výkonu úředního postupu v podobě vykázaní, na jednu stranu polehčuje její formální bezúhonnost. Nicméně tím je vzhledem k jejímu přístupu k věci výčet polehčujících okolností zcela vyčerpán a ani zodpovědná snaha kvalifikovaně činěné obhajoby (tedy obhajoby činěné prostřednictvím obhájce) nemůže překonat bariéru v podobě jak skutkových okolností případu, tak osoby obžalované jako takové.

Obžalovaná se dopustila mnohosti trestných činů, za něž je jí ukládán úhrnný trest. Dva ze sbíhajících se trestných činů dosahují svou závažností úrovně zločinu. Obžalovaná se trestné činnosti dopouštěla v přímém úmyslu dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a to na osobě blízké, vlastním manželovi, který jí poskytl osobní i materiální zázemí domova, čehož obžalovaná uměla skutečně vyčerpávajícím způsobem využít. Svým jednáním poškozenému způsobila přinejmenším dočasné psychické obtíže jako stres, nechutenství, potíže se spánkem, sebehodnocením aj. Trestná činnost v bodech 2/ a 3/ rozsudku byla obžalovanou spáchána i přes vědomí, co pro ni představovala trestná činnost v bodu 1/, tedy zahájené trestní stíhání a reálná hrozba odsouzení. Přesto se obžalovaná uchýlila k opakování zavedených vzorců chování a trápení poškozeného.

Konkrétní osoba poškozeného a způsob spáchání trestné činnosti jsou pak dalšími, a to těmi nejzásadnějšími z řady důvodů, které v konečném důsledku vedly k uložení trestu odnětí svobody spojeného s jeho přímým výkonem, a to nikoli jen na úplné spodní hranici zákonné trestní sazby, jíž byla obžalovaná ohrožena. Obžalovaná vůči poškozenému měla viditelnou mentální převahu. Poškozený je intelektově a vůbec kvalitou duševních činností méně nadanou osobou, čehož obžalovaná extrémním způsobem využila a k poškozenému, jemuž by naopak měla být vděčna za přízeň, se chovala neobvykle nadřazenecky, hrubě ponižujícím způsobem (odprošování, poklek před obžalovanou, trestání za běžné věci, zavírání ve vymezeném prostoru) nápadně připomínajícím drezúru. Intenzita týrání byla razantní a obžalovaná se trestné činnosti, spáchané v obou v úvahu přicházejících formách (fyzického i psychického trápení oběti), dopustila zvláště zavrženíhodným způsobem, jak správně zdůrazňoval již státní zástupce. K ponížení a podrobení obžalovaného používala i metody jinak neobvyklé jako údery do kolenou doprovázené vysloveným přáním, aby přestal chodit, zvýšeně bolestivé násilí na pohlavních orgánech poškozeného a v břišní krajině stížená kýlou, ve zvýšené míře docházeli i k užívání různých nástrojů. Co do lopaty, sekery, nůžek, nože se jednání obžalované neomezovalo pouze na hrozby jejich použití, ale obžalovaná je proti poškozenému pravidelně i používala – lopatě se poškozený bránil držením obžalované, třímající tuto zbraň, od těla, nožem a nůžkami byl pořezán, kuchyňským náčiním býval skutečně bit. Množství poranění současně se vyskytujících po celém těle poškozeného je odstrašující, přestože jde vesměs o poranění povrchová a jednotlivě menšího významu. Poukazuje totiž na soustavnost, kontinuitu zraňování poškozeného a dílčích zásahů do jeho tělesné integrity; a to jde „toliko“ o násilí tělesné, zatímco bezcitná obžalovaná se na poškozeném současně dopouštěla i násilí psychického charakteru, jehož následky se hojí podstatně hůře než jizvy na kůži.

Tyto příčiny stojí za závěrem soudu, že na zvýšeně obhroublou trestnou činnost obžalované, páchanou na starším a samostatně prakticky bezbranném člověku, jemuž by měla být naopak oporou, je nezbytně zapotřebí reagovat nepodmíněným trestem odnětí svobody ve výměře odpoutané od samotné dolní hranice zákonné trestní sazby pro nejprísněji trestné ze sbíhajících se trestných činů. Výměra jako taková činí při aplikaci § 43 odst. 1 tr. zákoníku dvě léta až osm let odnětí svobody. Za adekvátní trest, jímž budou vystiženy veškeré okolnosti případu (v naprosté většině okolnosti přitěžující), soud považuje trest odnětí svobody ve výměře 45 měsíců, tedy s ohledem na netrestanost obžalované stále ještě zřetelně v dolní polovině zákonného rozpětí. Žádala-li obhajoba pro obžalovanou trest mírnější, pak soud připomíná, že obžalovaná měla

příležitost pohlédnout alespoň tváří v tvář výstupům z dokazování na své předešlé jednání přinejmenším dodatečně racionálním způsobem a poškozenému se třeba zprostředkovaně omluvit. K tomuto postupu, zvláště při zvoleném způsobu obhajoby (který soud obžalované absolutně neupírá, jelikož jde o nezpochybnitelné právo obžalované), soud nemůže a nehodlá nikoho nutit, nicméně je jeho povinností se následně vypořádat jak s tím, co osoba obžalovaná z trestného činu v rámci své obhajoby jak nabízí, tak naopak neposkytuje. Poškozená sama nenabídla nic, z čeho by soud mohl čerpat při výčtu polehčujících okolností. Naopak jde o osobu s natolik negativním osobnostním profilem, jak soud zjistil prostřednictvím obou zainteresovaných soudních znalců, u níž vůbec nelze do budoucna čekat změnu (porucha osobnosti je trvalá, medicínsky neovlivnitelná, u obžalované navíc intenzivně se projevující), která by dávala soudu naději, že i při aplikaci mírnějšího opatření trestní represe by došlo k naplnění účelu trestu a pozitivnímu vlivu na obžalovanou.

Pokud obžalovaná při několika příležitostech argumentovala svým zdravotním stavem a pokud se soud nemohl vyhnout též úvahám o věku obžalované samotné, pak ovšem soud po vyhodnocení významu těchto hodnot dospěl k závěru, že nejde o fenomény schopné přivodit obžalované příznivější výsledek tohoto řízení. Obžalovaná ani v době páchání trestné činnosti nebyla zcela zdráva, a naopak byla obdobného věku jako v době ukládání trestu. Sil pro útrapy páchané na poškozeném však měla obžalovaná ještě i těsně před svým zadržením dostatek. Její věk ani zdraví tedy nejsou na takové úrovni, která by bez dalšího předznamenávala nepříznivý vývoj vykonávacího řízení, jak je předurčeno stávajícím rozhodnutím.

Pro výkon uloženého trestu byla obžalovaná zařazena dle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou, neboť u ní není dána žádná zpříšňující okolnost podmiňující zařazení do přísnějšího typu věznice (dle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku např. uložení výjimečného trestu).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu v Kladně. Pokud bude odvolání podáno, musí být ve shora uvedené lhůtě, případně v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu, také odůvodněno, a to tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Kladno dne 28. června 2018

Mgr. Petr Sedlařík, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje